

ANYJA
LÁNYA

MICHELLE FRANCES

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2021

Livinek és Clementine-nak

„Az anya a legigazabb barát, amikor nehéz,
váratlan próbákkal találjuk magunkat szembe;
amikor viszontagságok akadályozzák
boldogulásunkat; amikor elhagynak a barátok;
amikor megsűrűsödnek körülöttünk a bajok,
ő olyankor is kitart mellettünk, szívélyes javallatokkal
és tanácsokkal törekszik a sötétség felhőinek elosztatására,
hogy visszaköltözzön szívünkbe a derű.”

WASHINGTON IRVING

„Bátrak mellé szegődik a szerencse.”

LATIN KÖZMONDÁS

PROLÓGUS

Kicsiny, tökéletes hullám csapott ki a mesészep fővenyre. Néhány másodperc múlva követte egy újabb, majd még egy, makulátlan ritmusban, a langymeleg víz a türkiz óceán partján álldogáló Kate lábujjait nyaldosta. Ő felnézett a horizontra, ahol a tenger kékje összeolvadt az égbolttal. Levette a napszemüvegét, megnézte a színeket a sötétített üvegen át, és anélkül is. Hogyan hihetetlenebb? Szemüveggel vagy anélkül? Nem lehet eldönteni.

Lics, locs, dúdolta a víz egy örökké ismétlődő rend szerint. Aztán kicsapott egy nagyobb hullám, kétszer akkora erővel, ami felbontotta a ritmust, és végérvényesen megtört a séma. Kate valamikor azt hitte, kiszámítható ösvényen halad az élete, mert olyan irányba tart, amely már nem fog változni. Aztán meglehetősen váratlanul megbillent a rendszer. *Még most sem lehet tudni, mi lesz*, gondolta a gyűrűjét tekergetve. *Sosem tudhatod, mi vár rád.*

EGY

2017

– Itt a rendőrség – mondta Kate, a konyhaablakán kinézve, és rántott egyet a beragadt redőnyön, hogy jobban kilásson. Átellenben Iris a köszvényes kezével egy teljes percen át küzdött a verandaajtó kinyitásával. Két járőr, egy férfi meg egy nő várakozott odakint türelmesen, Iris zavartan pislogott rájuk az üveg mögül.

– Rohadt kis szarháziak – morogta Kate.

– Nekem illedelmesnek tűnnek – jegyezte meg Becky, miközben átnézett Kate válla felett.

– Tudod, hogy értem. Azok a kis szemetek, akik összefirkálták hátul a kerítését. Kilyuggatták. Inkább a saját súlycsoportjukból vagy korcsoportjukból választanának valakit. Na, hála istennek, már majdnem kimentem. – Kate érezte Iris megkönnyebbülését, amikor végre kinyílt az ajtó. A gesztusai heves szabadkozásról árulkodtak, jellemző a nemzedékére: nincsenek hozzászokva, hogy segítségre szoruljanak, és senkinek sem akarnak a terhére lenni. Ekkor Iris feltekintett, és Kate bátorításképpen odaintegetett neki. Iris biccentett, majd eltűnt a házban, a járőrök a sisakjukat levéve követték.

– Dzsemet?

Kate hátrafordult Beckyhez, aki éppen két szelet kenyeret vett ki a pirítóból, és kezdte megvajazni őket.

– Igen, kérek.

– Na és biztos ne segítsék később? – kérdezte Becky.

– Nem azt mondtad, hogy nem érsz rá? Lefoglal a szuperitkos sztorid, amiről még velem se beszélhetsz.

– Igazad van. Az oknyomozó újságíróknak első körben az anyukájukkal kellene megvitatniuk a sztorijaikat.

– Ugyan, csepegtess már valamit. Híres ember? Színész, akit rajtakaptak egy mosogatószeres flakonnal meg egy aranyhallal?

Becky kimeresztette a szemét.

– Te most miről...? – megrázta a fejét. – Inkább nem akarom tudni. Tudod, hogy nem mondhatok neked semmit az ügyről... legalábbis egyelőre. Először össze kell raknom a sztorit a valós tények alapján.

– Annnyt se árulsz el, hogy hová szoktál újabban eltűnni?

Az anyjánál is magasabb Becky megfogta Kate fejét, és egy puszit nyomott a feje búbjára.

– Nem. Szóval... este?

– Hátszínre gondoltam.

– Pite lesz?

– Steak.

Becky füttyentett.

– Tényleg különleges fickó lehet. Vagy nekem készíted?

– Neked is, persze.

– Alig várom, hogy megismerjem.

– Ő is kíváncsi rád.

– Lehet, hogy majd kifaggatom.

– Nincs takargatnivalója. Csak egy buszsofőr. Nem kell rögtön oknyomozni.

Amikor a pirítós elkészült, Becky az egyik szeletet odaadta az anyjának, és komoly hangon megkérdezte:

– Hány randitok is volt már?

– A szándékai miatt aggódsz? – kuncogott Kate.

– Kinyitja előtted az ajtót? A járda külső felén szokott menni? Leveszi a cipőjét, amikor a házba lép?

– Nem járt még a házamban.

– Akkor a saját házába.

– Van egy klassz papucs. Mokaszin, prémbéléssel.

– Ettől nem esem hanyatt. Csak tudod, egy ideje nem találkoztattál senkivel. Mármost, tisztában vagyok vele, hogy a fogantatásom óta azért volt néhány randid...

– Még jó. Az huszonegy éve volt.

– De eddig egy igazán komoly jelölt se akadt köztük. – Becky szünetet tartott. – Ez a fickó a Nagy Ő. Érzem. Soha nem lesz már olyan, hogy csak te meg én.

Kate nevetgélve megsimogatta Becky arcát. Száját biztató anyai mosolyra húzta.

– Te meg én mindig itt leszünk egymásnak. Ígérem.

Becky maflán mosolygott.

– Bocs, csak megszoktam, hogy ketten vagyunk.

– Most majd hárman leszünk. Néhanapján.

– Amúgy irtóra örülök, tudod jól. Tim szupernek tűnik...

– Az is. Képzeld, ma reggel, a műszakja közben, küldött sms-ben egy fotót a hajnalról.

– És még romantikus is.

– Majd elfelejtettem: este ő hozza a bort.

– És gáláns.

– Jó, azért nem kell túlzásokba esni. Akárhogy is, semmi okod az aggodalomra. Vagy azt hiszed, nem veszem észre, ha egy félnótás akad az utamba? – bökött Kate Becky felé a piritósával. – Azt a kis szarost is kiszúrtam a villamossági termékek polcsoránál, mielőtt a biztonságiaknak egyáltalán feltűnt volna, hogy egy fúrót dugdos a dzsekije alatt.

Becky beszüntette a rágást.

– Istenem, mondd, hogy nem hadakoztál bolti tolvajokkal.

– Hát, ha egyszer a biztonságiak nem végezték a dolgukat...

– Fegyvere is lehetett volna!

– Ugyan már, egy barkácsboltban?

– Dél-Londonban vagyunk – vágta rá Becky szigorúan.

– Nem lett bajom. Neki viszont eltört a szárkapocscsontja, amiről a rádólt létra tehet, nem én, a boltnak megmaradt a fúrója, én meg jutalmat kaptam. Ötven dolcsit – tette hozzá szárazon.

– Pénzszűkében vagy? – kérdezte Becky aggodalmas homlokráncolással. – Az utolsó pennyt is vissza fogom neked fizetni.

– Mondtam már, hogy nem kell. Amúgy sem tettem sokat...

– Mindent megtettél – erősködött Becky sokadjára.

Nem volt elég, gondolta Kate, ám ezt a véleményét megtartotta magának. A faliorára esett a pillantása. – Nem kéne már menned?

Becky is felnézett.

– Jaj, de, el fogok késni. – Az előszobában felkapta a biciklis sisakját meg a hátizsákját, feltépte a bejárati ajtót, csak egy pillanatra állt meg, hogy futtában megölelje az anyját. Kate összehúzta a kardigánját az elnyűtt póló és farmer felett, és elnézte, ahogy Becky kitolja a biciklijét a megdöndülő oldalsó kapun. Becky a sisakkal takarta el vállig érő, gesztenyebarna haját, átvette a lábát a vázon, és már tekert is, a kerekek nyomot hagytak a deres úton.

– Sült krumpli is lesz! – kiáltotta Kate, és büszkén nézett a lánya után, ahogy mindig.

Becky csak a kezét emelte fel, nem nézett vissza.

– Szuper! Hétkor!

– Szeretlek!

– Én is szeretlek! És nem csak a krumpli miatt!

KETTŐ

Becky lefelé repesztett a meredélyen, szeme könnybe lábadt a februári hidegtől. Nagy nap volt a mai. És nem csak azért, mert ma találkozik majd először az anyja barátjával. Elmosolyodott, ha a nap szenzációjára gondolt: steak! Kate nem az az ember volt, aki steaknek való húst szokott venni. Tim a jelek szerint levette a lábáról. Amióta feltűnt a színen, Kate kivirágzott.

Becky most azon merengett, hogy vajon mit lát az anyja Timben, és viszont. Érezte, ahogy elhatalmasodik rajta a védelmező ösztön, és elmosolyodott magában. Tim jobban teszi, ha tisztességes lesz az anyjával, különben vele gyűlik meg a baja.

Lassított a biciklivel, és rákanyarodott az állomáshoz vezető útra. A nyeregből leugorva a nap másik nagy eseményére terelődtek a gondolatai.

Az állásinterjú. Újságírói állásra pályázott az ország legelismertebb liberális napilapjánál. Mások a fél karjukat odaadnák ezért. Nagy lépés lenne a jelenlegi gyakornoki pozíciójához képest, ráadásul állandó megbízást kapna. Annyira akarta ezt az állást, hogy valódi fájdalom hasított a mellkasába, valahányszor rágondolt, vagyis szinte mindig.

Beckynek konkrét terve volt arra, hogyan fogja meggyőzni a főnököt, hogy ő az ideális jelölt: egy saját oknyomozó sztori, amelyen a legnagyobb titokban dolgozott. Felgyorsult a pulzusa, ha belegondolt. Robbanni fog – mármint, amennyiben holnap sikerül begyűjtenie az oly nehezen megszerezhető, utolsó bizonyítékmorzsat.

Végre kitálal neki a titkos forrása. Aztán a világ elé tárhatja végre a kutatását, hadd lássa az anyja, a főnöke, meg az egész istenverte mindenség. Ez a sztori az ő aduásza, amivel

kiütheti Pierst, a konkurenciát. Csak egy betöltendő állás van, és ketten hajtanak rá.

Becky a sűrke ruhás ingázók tömegében várakozott a peronon. Muszáj legyőznie Pierst. Az anyja aznap reggeli megjegyzése, amely egyébként időről időre előkerült, keserű érzéseket hívott elő belőle: a tudat, hogy Kate úgy hiszi, nem tett érte eleget gyermekkorában, hogy cserben hagyta, vagy ilyesmi. Kemény idők voltak, annyi szent, de Becky tisztában volt vele, hogy Kate minden tőle telhetőt elkövetett.

Ha megszerezné ezt az állást, azzal bebizonyítaná az anyjának, hogy Kate igenis megtette a magáét.

HÁROM

– Na, voltak már a kerítésesek? – kérdezte Kate. Iris házának hátsó bejáratánál térdelt, épp egy reteszpántot szorított oda az ajtókerethez, és lyukfúróval jelölgette be a csavarhelyeket. Szeretett megcsinálni dolgokat Irisnak, mert így lehetősége nyílt arra, hogy meghálálja az asszonynak azt a sok jót, amit az az évek során érte tett, amikor anyja helyett anyja volt Kate-nek.

– Csak holnap tudnak jönni, nagyon be vannak fogva – felelte Iris egy konyhaszékre ereszkedve, a lefelé irányuló mozgássor az utolsó centimétereknél már inkább huppanásnak volt nevezhető, és lerítt róla a megkönnyebbülés, hogy egyáltalán sikerült kiviteleznie. – Csúnya szelek fújnak mostanság. Állítólag hiánycikk lett a palló.

– Nálunk egy csomó van a boltban – mondta Kate, de rögtön meg is bánta. Semmi szükség felhívnia Iris figyelmét, hogy a kerítésépítő cég a bolondját járattja vele. – De ők ezt biztos jobban tudják – tette hozzá gyorsan.

Iris felhúzta a szemöldökét.

– Szerintem mellébeszélnek.

– Ha holnapig nem kerülnek elő, majd én szerzek neked valakit. Van egy pasas, elég sokat jár be a boltba. Rendesnek látszik. Majd elkérem a számát.

– Kösz, kedvesem.

Kate kortyolt egyet a gesztenyeszínű teából, amelyet egy kerti madarak képeivel ékes bögrébe töltött.

– Rájöttek a rendőrök, hogy ki volt az elkövető?

– Miből jöttek volna rá? De én tudom, hogy a kollégisták voltak. Minden évben csinálják nekünk a fesztivált. Új bagázs, folyton ott lebzselnek a parkban, keresik a bajt, meg szívják azokat a fura cigarettákat. Legalább annyit megtesznek a rendőrök, hogy végigjárják a házakat, hátha valaki látott

valamit, vagy másnak is meggyűlt velük a baja. Nálad nem jártak reggel?

– Munkába kellett mennem. Gondolom, majd később be-
néznek.

– Hétfvégén is dolgoztál? Úgy emlékszem, azt mondtad, ke-
vesebbet fogsz most dolgozni, hogy Becky befejezte az egye-
temet.

– A jövő hét után már csak heti öt napot leszek.

Iris megveregette Kate vállát.

– Helyes. Kidolgoztad a lelkedet, hogy taníttathasd a kis-
lányodat, és elindítsd az életben.

Kate vállat vont.

– Az már az ő érdeme, hogy gyakornoki állást tudott sze-
rezni egy jó nevű országos napilapnál. Mindenkinél jobb volt.
Pedig kétezernél is többen jelentkeztek. – Fogta a csavarbehaj-
tót. – Ez most hangos lesz.

Szünet állt be a beszélgetésbe, amíg Kate felszerelte a re-
teszt az ajtóra.

– Most is olyan sokat dolgozik? – kérdezte Iris, amikor
elült a zaj.

– Szinte alig látom. Valami ütős sztorin dolgozik. Szuper-
titkos.

– Emlékszem, amikor még én vigyáztam rá, ő meg rötta
a köröket a kis rózsaszín biciklijével, a kormányán azok-
kal a pomponokkal. Az összes plüssmackóját megbicikliz-
tette. Egyesével. Egy kör a fa körül, aztán vissza, és jöhe-
tett a következő. Mindig nagyon igazságos volt. Mindig.
Utálta a méltánytalan dolgokat.

– Kész is van – mondta Kate a reteszt húzogatva. – Fentre
is kell egy. Bár nem hinném, hogy próbálkozni fognak.

Iris levette aranykeretes okuláróját szokásos helyéről, a ma-
hagóniszínűre festett haja tetejéről, és az orrára biggyesztette.
Megszemlélte az ajtót. – Így mindenesetre nyugodtabb va-
gyok. De nem kéne menned lassan? Nehogy megromoljon,
amit vásároltál.

Kate felállt, összeszedte a szatyrait meg a szerszámokat.

- Becky este találkozik Timmel.
- Ez lesz az első alkalom?
- Igen. Reggel még jó ötletnek tűnt, most viszont...
- Kicsit nyugtalan vagy?

Kate bólintott.

– Ó, biztosan jól kijönnek majd. Mindketten nagyon szerencsések. Egy csoda vagy, kedvesem. Kösz, hogy beugrottál. – Iris kezdte volna feltornázni magát a székéből.

– Maradj csak. Egyedül is kitalálok.

– Kifelé menet visszatennéd nekem Constanzákat az ablakba? – A tűzpiros ruhát viselő porcelán flamencotáncosnő volt Iris jele – éjszakára kitette az ablakba, reggel bevette. Kate ebből tudta, hogy jól van.

– Persze. Hívj, ha szükséged van valamire.

– Úgy lesz. És ne feledkezz el a meghívásról. Én is szeretnék találkozni az úriemberrel.

Kate lehajolt hozzá, és gyöngéden megcsípte az arcát.

– Megbeszéltük.

Mindkét kezében egy-egy szatyorral Kate belépett a házába, maga után lábbal lökve be az ajtót. Kibújt a cipőjéből, majd bement a konyhába, és a pultra rakta a holmit. Jóleső érzés töltötte el, ha a szatyrokba kukkantott, rég rúgott ki így a hámból; valójában ennyire még soha, legfeljebb a leértékelt termékek polcáról szemezgetett. Most viszont vett steakhúst, minőségi mirelit serpenyős krumplit, tejszínt meg márkás csokoládét mousse-nak. Berámolta az egész pakkot a hűtőbe, aztán észrevette, hogy csurig van a szemetes, behúzta a fekete zsák száját, és az oldalsó ajtón át kiment a kukához. Éppen indult volna vissza, amikor a kert felől jellegzetes szag csapta meg az orrát.

Homlokráncolva átkelt a zsebkendőnyi gyepen a hátsó kerítéshez. Újból beleszimatolt a levegőbe. Két vagy három fiatalember hangja hallatszott a túloldaltól. Volt ott egy keskeny ösvény, amely a főúthoz és a kollégiumhoz vezetett, és ugyanez az ösvény haladt el Iris háza mögött is. Halkan felemelte

a viharvert, műanyag kisasztalkát, amely valaha Becky játéka volt. Óvatosan odahelyezte a majd két méterre felnyúló kerítés tövébe, fellépett rá, és kilesett a fal tetejéhez közeli, apró lyukon. Három kölyök lebzselte odaát, és roppant gyanúsán festettek, mert igazából nem csináltak semmit, azonkívül, hogy egy füves cigit adogattak körbe: az volt a Kate orrát bántó szag forrása.

Átdugta a fejét a kerítés felett.

– Eltévedtetek, srácok?

Erre úgy összereztek a bitangok, mintha zsinóron rángatott bábok lennének. Köhögtek, köpködtek, összeégették az ujjukat, ahogy a hátuk mögé dugták a cigit, egyikük akkorát ugrott, hogy a csalánosban kötött ki.

Kate elnyomott egy mosolyt.

– Bassza meg! – kiáltotta az, amelyiknek tele lesz a keze hólyagokkal.

Egyiküknek cikcakkmintát borotváltak a hajába a tarkója fölé. Ő gyilkos pillantást vetett Kate-re.

– Mit képzelsz, hölgyem? Majdnem szívrohamot kaptunk.

– Majd a cigitől. Az jön az asztma, a tüdőrák meg az alacsony spermaszám után. – Látta a címet az iskolai egyenruhájukon, mivel feltűrték a blézerjük ujját. – Mit szólnátok hozzá, ha nem számolnék be az igazgatótoknak a kis szakörötekről, és cserébe válaszolnátok nekem néhány kérdésre.

Három bamba ábrázat fordult feléje.

– Miért nem húzod meg inkább a farkamat? – így Cikcakk.

– Nincs nálam csipesz.

– Cseszd meg – vágott vissza a kölyök, és menni készült, a többiek utána.

– Hé, majrások! Úgy hallom, Mr. Hodgson mindent megadna érte, hogy javítson az intézet kínosan alacsony tanfelügyeleti besorolásán, sőt konkrétan ebből a célból került ide, vagyis aligha fogja lázba hozni a kilátás, hogy értesítheti a családjaitokat, sőt akár még felfüggesztéseket is kell kezdeményeznie. – Erre megtorpantak. – Engem csak az érdekelne, hogy mit tudtok az innen nem messze megrongált kerítésről.

– Nem mi voltunk – mondta Csalános.

– De tudtok róla?

Cikcakk megvonta a vállát.

– Mi is láttuk.

– Van ötletetek, hogy ki lehetett?

– Akárki.

– Ó, igen. Erre magamtól is rájöttem. De mégis kire tip-peltek? – Kate várakozásteljesen mosolygott rájuk, de a fiúk válasz helyett csak a kavicsokat rugdosták, meg az ég felé nézegettek. – Biztosra veszem, hogy Mr. Hodgson nem kíváncsi a vicces cigijeitekre, mert akad így is épp elég dolga. Tanévkezdés és a többi.

– Nem vagyunk spiclik – közölte Cikcakk zordonan.

– Persze az is lehet, hogy unatkozik, és alig várja, hogy megcsörrenjen a telefonja.

– Bakker, miért nem a gazdag kerületekből idebuszozó formákat macerálja – mormogta a bajsza alatt, miközben elballagott. – Húzzunk, skacok.

– Csak egy nevet kérek – kiáltott utánuk Kate, de a fiúk addigra már behúzott vállal leléceltek. – Kösz, fiúk! Mellesleg, ugye, nem lógtok? Véget értek már az órák? – tette hozzá mintegy utógondolatként.

Le se tojták őt.

– A rendes gyerekek nem így viselkednek – mondta félig magának. – Azok nem.

Végignézte, ahogy eltűnnek a saroknál, majd lelépelt. Leporolta a kezét. Ezt aligha nevezhetjük azonosításnak, de kiindulópontnak éppen megfelel. Reggel be fog telefonálni az iskolába.

Visszament a konyhába, kötényt vett fel, és nekiállt szétválasztani a tojásokat. Ekkor vette észre, hogy mialatt odakint volt, üzenete érkezett Beckytől: „Most indulok. Hamarosan találkozunk (mindkettőtökkel!). Puszi.” Kate elmosolyodott, majd bekapcsolta a rádiót. Kilencvenes évekbeli zenét adtak, Kate együtt énekelt a Blurral egy régi számot.

Szeretett ebben a dél-londoni külvárosban élni. Erős volt a közösségi szellem, még ha a szélek nem voltak is lekerekítve. A lakók többnyire odafigyeltek egymásra, az ember folyton ismerősökbe botlott az utcán, akiknek oda lehetett köszönni. A parkban sosem szűnt meg a nyári hangulat; olcsó vattacukrot és silány zsidórukt kínáló standból több akadt, mint gourmet fagyaltból vagy kézművestermékekből, de sebj. Különben is, többre nem tellett neki, amikor huszon-egynéhány évvel ezelőtt ideköltözött. A lakbér bőven a felét elvitte a kertészetben megkeresett csekélyke fizetésének – az volt az első hely a vakvágánynak bizonyuló munkahelyeinek sorában.

Nem így tervezte az életét. Kate anyja, Dervla, ez a szigorú, ír munkásasszony ragaszkodott hozzá, hogy Kate katolikus leányiskolába járjon, és annyira határozott volt, hogy csírájában fojtotta el Kate apjának óhaját, aki valami hétköznapi brra gondolt volna. Nem volt flancos hely, épp csak a hatvanas években ragadt, tekintélyelvű intézmény. Sorozatos vetélései hatására Dervla fokozottan rigorózássá vált. Kate volt az első gyermek, akit négy meg nem született testvére követett, és a végén megmaradt egykének. Családi otthonuk nem volt éppenséggel boldognak nevezhető, és amikor elengedték élete első házibulijába, egyből megcsapta a szabadság szele, mert ráébredt, hogy sokkalta kellemesebb, lehetőségekben gazdagabb hely a világ, mint ahogy azt ő addig hitte. Úgy a fejébe szállt ez a könnyű érzés, hogy még a szüzességét sem volt rest elveszíteni. Rövid életű volt az újonnan felfedezett szabadsága. Katolikus neveltetéséből fakadóan az abortusz rémisztő kilátás lett volna, úgy tűnt, az érettségi vizsgái kellős közepén várható a baba érkezése. A vizsgák egy részére sikerült ugyan elmennie, de nyolc hónapos terhesen, kakukktójásként a többi lány között, igencsak nehéz volt összpontosítania. Bár nem volt éltanuló, az átlagnál jobban teljesített, ebből még kihozhatott volna valamit. De mivel alig voltak érdemjegyei, nem is álmodhatott felvételiiról meg egyetemről. Anyja meg volt rökönnyödvé, megfélemlített apjától meg legfeljebb egy-

egy szánakozó mosolyt kapott. A kisbaba apja maga is szinte gyerek volt, Kate nem is értesítette.

Keserves, hallgatag kilenc hónap volt, hétvégeként a helyi kertészetben gályázott, és minden pennyt félretett. Aztán megszületett a gyönyörű Becky, és ő egyből beleszeretett. Két nap múlva Kate elhagyta a kórházat, és beköltözött egy parányi házba néhány mérföldnyire onnan, ahol felnőtt. Az apja aláírt a nevében egy két évre szóló bérleti szerződést (amíg be nem tölti a tizennyolcat), de nem bírta egyedül fizetni a lakbért. Kate mindössze négy hónap kihagyást engedélyezhetett magának, utána kénytelen volt visszamenni dolgozni teljes munkaidőben, Iris gondjaira bízva Beckyt. Korán nyugdíjba vonult és frissiben megözvegyült szomszédasszonyát az ég küldte; csak jelképes összeget volt hajlandó elfogadni a babavigyzásért, azt is csupán azért, hogy ne sérüljön Kate önbecsülése, Kate-nek azonban így is majd a szíve szakadt meg, hogy nem lehet együtt a kisbabájával.

Becky nagyszülei kivonták magukat Becky cseperedéséből, így csak ők voltak ketten, anya és lánya. A karácsonyi üdvözlőlapokat az anyja helyett is Kate apja írta alá. Válaszolatot nekik, olykor Beckyről is küldött egy-egy fotót, erre azonban nem jött semmilyen reakció. Aztán amikor Becky betöltötte a hatot, már üdvözlőlapok sem érkeztek.

Mivel őt megfosztották a jövőjétől, Kate el volt szánva rá, hogy Becky számára megteremti a legmegfelelőbb körülményeket. Két állásban dolgozott, hogy megtarthassák a házat. Adományboltokban vásárolt, és a munkahelyein is lecsippentett magának, amit tudott. A kertészetben begyűjtötte a sérült zöldségpalántákat, visszahozta őket az életbe, hogy aztán szüretellessen nyáron. Eltette a kidobásra szánt ételmaradékot a thai étteremben, ahol pincérnőként dolgozott, és amikor munkába állt az Otthon és Kertben, annyi barkácstanfolyamon vett részt, ahányon csak tudott, hogy soha ne kelljen szerelőre költenie.

Nem sok ideje maradt romantikázni: futó viszonyba bonyolódott a thai vendéglő vezetőjével, aminek csúnya vége lett, mert Kate hamar elunta a fickó mániáját, hogy a raktár-

ban keféljenek. Ezenkívül is akadtak még páran, de egyik sem volt emlékezetes. Voltaképpen csak vesződséggel járt, elmesélni nekik Beckyt, amitől aztán a legtöbb huszonéves, de még a harmincasok is egyből dobbantottak. Aztán pár hete Tim csak úgy besétált a barkácsáruházba, hogy tanácsot kérjen. Először (mint minden férfi) ő is meglepődött azon, hogy egy nőt talál a pult mögött, de ügyesen leplezte, és figyelmen kívül hagyta Kate-et, aki kiokosította az ablaktömítő szalag használatának tudnivalóiról. Ezután Tim elhívta randizni. És hosszú évek óta először Kate úgy érezte, végre alkalma nyílt tenni valamit magáért; most ő jön.

Szemrevételezte a keze munkáját: a krumplit már szétterítette egy tepsiben, a csokoládé öblös tálban várta, hogy Kate felolvassa. Felment az emeletre zuhanyozni és haját mosni. A haja ugyanolyan gesztenyebarna volt, mint Beckyé. Közben szárította, borúsan mosolygott az idő előtt megjelenő ős hajszálai miatt, aztán úgy igazította őket, hogy ne látsszanak. A ruhaválasztással nem vacakolt sokat, az igazság az, hogy nem is volt nagy a választék. Tiszta farmert húzott, fölé meg egy topot, amelyet még Becky vett neki a születésnapjára az első fizetéséből. Ez az ujjaknál áttetsző, sötétbordó selyemfelső volt a legszebb, legdrágább, legérzékibb ruhadarab, amelynek Kate valaha is a birtokában volt. A mai napig szokatlanul találta a látványát a szekrényében, hanem amint felvette, olyan jól passzoltak egymáshoz, mintha már évek óta barátságban lennének.

Csengettek, Kate leszaladt. Mióta várt már erre az estére, hogy bemutathassa udvarlóját a lányának! Ez nem csupán futó kaland, hanem igazi kapcsolat... és akkor rádöbbsent, hogy Tim élete első fiúja. Vén, harminchét éves fejjel először van pasija! Néha el se akarta hinni, hogy igaz: megismerkedett egy férfival, aki megbízható, vicces, és vélhetően Beckyvel is jól kijön majd, és mindennek a tetejébe *ellenállhatatlanul* vonzó. Vele könnyebb és valahogy teljesebb az élet, és Kate ebben a pillanatban ráésmélt, hogy szerelmes. Elvigyorodott

az új felfedezéstől, azután nagy levegőt vett, megigazgatta a frizuráját az előszobatükör előtt, és kinyitotta az ajtót.

Tim egy jókora csokor sárga tulipánt húzott elő a háta mögül.

– A tiéd.

– Köszönöm. – Kate adott neki egy hosszú, szenvedélyes csókot, és behúzta a házba. Szerette Tim kezét fogni. Zömök férfi volt, megnyugtatóan keménykötésű, s bár még mindig csak a harmincas éveiben járt, dús, rövid ősz haja volt, és szürkés borosta fedte az állát, alatta enyhén tokásodott. Közben eleredt az eső, Kate becsukta az ajtót a sűrűsödő sötétség előtt, és ekkor vette észre a táskát Tim vállán.

– Hoztad a fogkefédet?

– Nem csak azt. – Tim előhúzott valami feltekert sötétzöld, kockás flanelt, és kigöngyölyítette.

– Jésszusom! Mondd, hogy nem hordasz ilyesmit.

– Tudod, hogy nem. Ez anyám elképzelése a karácsonyi ajándékról. És hát, ha már életemben először itt töltöm az éjszakát, szeretnék illően felöltözni, ha esetleg éjszaka felkelnék. Nem szeretnék senkit zavarba hozni, ha összefutnánk a lépcsőfordulóban. Habár valószínűleg én lennék jobban zavarban. Becky megjött már? – kérdezte körbenézve.

– Nem. Szerintem még a vonaton ül. De nagyon kíváncsi rád.

– Én is rá. Segíthetek valamit?

– Aha.

Tim kiment utána a konyhába, Kate odadobott neki egy kötényt.

– Tudsz bánni a habverővel?

Tim lepillantott a tálban pihenő tojásfehérjékre meg a csokoládéra.

– Mi ez?

– Mousse. Lesz majd.

Erre felcsillant vakítóan kék szeme.

– Honnan tudtad?

– Szereted? Beckynek is ez a kedvence.

– Beledughatom az ujjam?

Kate felnevetett.

– Tévedés, hogy a nők azok, akik megőrülnek a csokiért, korlátozott tapasztalataim szerint pont a férfiak az édesség-függők. Vannak barátnőim, akik kénytelenek dugdosni a csokit a férjük elé.

– Szívtelenség.

– Fogadok tíz pennybe, hogy a buszon is van dugikészleted. Tim nevetett.

– Valamivel le kell vezetnem a napi feszültséget. Ma is bekattant valaki. Csak mert kiiktattak egy megállót. Mintha én tehetnék róla! Ráadásul be is mondtuk. – A hangosbeszélőt imitálta: – A busz elkerülő útvonalon közlekedik...

Ekkor Kate valami mozgásra lett figyelmes odakint. Két járór, egy férfi meg egy nő közeledett a ház felé. Felmordult.

– A legjobbkor. Iris kerítése miatt jönnek kérdezősködni. Rongálás történt átellenben – magyarázta. – Egy perc, és jövök.

Éppen akkor nyitotta ki a bejárati ajtót, amikor azok odaértek.

– Ön Miss Kate Ellis? – kérdezte a férfi járór. A nő megállt mellette.

– Igen.

– Bemehetnénk?

– Jó, de csak pár percem van – mutatott Kate a konyha felé. – Éppen főzök. – Elmosolyodott. – Ma valami különlegeset rittyentek.

Bejöttek, és megálltak az előszobában.

– Beszélhetnénk valahol?

Kate habozott. Jobb lenne mihamarabb túlesni ezen, de nem akart modortalannak tűnni.

– Hogyne – felelte hát, és mutatta nekik az utat. – Jöjjenek a nappaliba!

– Helyet foglalna, kérem? – így a férfi járór. Kate ezen kissé megütközött, de engedelmeskedett. Aztán a járórok is leültek.

– Simon Andrews járór vagyok, a társam pedig Elaine Harwood, az áldozatsegítőktől.